

eglutè

1983
BALANDIS

▲▲▲▲▲

TURINYS

- 3 LINKSMOS DIENOS, D. Lipčiūtė
- 4 PABĖGĖLIAI, N. Jankutė
- 9 PILIUS, R. Jotvingytė
- 16 GALVOSŪKIAI, paruošė A. Abromaitienė
- 21 GAMTA IR APLINKA: LAUKIU DRAUGŲ, O. Saulaitienė
- 24 AR ŽINAI? paruošė V. Abromaitis
- 25 VAIKŲ KŪRYBA
- 29 ŽYGIS, L. Žitkevičius
- 30 PAVEIKSLŲ PARODA
- 32 LINKSMIAU

PIEŠINIAI

1983 m. viršeliai — V. Stančikaitės
Skyrių vinjetės — Zitės Sodeikienės

Kitos iliustracijos:

- D. Tarabildienė — 3
- A. Sutkienė — 5, 7, 8
- A. Trinkūnas — 9-15

REDAKCIJA

REDAKCIJA: vyr. redaktorė — ses. O. Mikailaitė, 57 Sylvan Ave., Toronto, Ont., Canada M6H 1G4

ADMINISTRACIJA: administratorė — Danguolė Sadūnaitė, Immaculate Conception Convent, Putnam, CT 06260

Gautąją medžiagą "Eglutės" redakcija taiso ir tvarko savo nuožiūra. Be redakcijos leidimo "Eglutėje" spausdintų rašinių bei piešinių kitur prašome nespausdinti.

EGLUTĖ — vienintelis lietuviškas laikraštėlis vaikams išeivijoje. Leidžia ir spausdina Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys, Putnam, Connecticut 06260. Administratorė — Danguolė Sadūnaitė. Prenumerata metams — \$7.00, vieno numerio kaina — \$0.75.

THE LITTLE FIR is a magazine for Lithuanian children. Published monthly except July and August by the Sisters of the Immaculate Conception. Published and printed at Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Yearly subscription—\$7.00; single copy—\$0.75. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

EGLUTĖ (THE LITTLE FIR) — (USPS 169-200)

LINKSMOS DIENOS

Danutė Lipčiūtė

Atskubėjo linksmos dienos —
Bus dainelių, bus gėlių!
Žengia stirna ilgakaklė
Pievos jaunu takeliu.

Voverytė gilę neša —
Ji pernykštė, bet skani.
Rasos nuo žiedelių laša,
Žaidžia spinduliai šilti.

Žvirblis čirškia, kąsnio prašo, —
Oi, išdykėlis tasai!
Vėjas plunksnas sklaido, pašo,
Saulė juokiasi aukštai.

PABĖGĖLIAI

Nijolė Jankutė

Karilė jau buvo didelė, todėl tėtė ją išmokė irkluoti. Irkluoti Karilei labai patiko. Ir po pusryčių, ir po pietų, ir po vakarienės ji užsidėdavo oranžinius plauktukus, sėdavo į tėtės valtį irirstydavosi ežero pakraščiais.

Valtis buvo pilka aluminė, o irklus Karilė pati nudažė skaisčiais mėlynai. Pirmyn-atgal, pirmyn-atgal linkčiodavo mergytė, o mėlyni irklai kabindavo mėlyną vandenį, sukdami mažyčius verpetus.

Irstytis Karilei labiausiai patikdavo vakare, kai didelė saulė, lyg koks pernokęs pomidoras nuriedėdavo į mišką už ežero. Visas vanduo paraudonuodavo, ir mergytė įsivaizduodavo, kad saulė užkliuvo už medžio, perplyšo, o jos raudona sunka nudažė ežerą.

Tada Karilė nusiirdavo į kitą įlankėlės krantą, kur augo krūmai, o pakraščiuose žydėjo baltos vandens lelijos. Čia ji iškeldavo irklus iš vandens ir tyliai sėdėdavo. Laivelis supdavosi, o Karilė klausydavo, kaip baltus pagurklus išpūtusios, kurkia varlės. Kartais, visai netoli valtelės, išnirdavo vandeninės žiurkės, pažiūrėdavo į Karilę piktomis lyg pipirai akutėmis ir vėl dingdavo vandeny.

Iš čia Karilė galėdavo gerai matyti kitą ežero krantą. Tenai ant kalno, tarp didelių pušų, stovėjo balta vila su kolonomis ir didžiule veranda. Toje viloje vasaroti Karilė norėtų. Ten turėjo būti labai gražu ir maudytis patogiu, nes vilos paežerėje baltavo platus smėlio ruožas. Karilė matė ten prie liepto pririštus net kelis laivelius. Vienas jų buvo burinis, nes turėjo aukštą ploną stiebą.

Baltoje viloje gyveno sena turtinga ponia. Apylinkės žmonės pasakojo, kad ji turėjo milijonierių sūnų New Yorke. Bet senutė nemėgo nei triukšmingų didmiesčių, nei ištaigingų vasarviečių, todėl visą vasarą, kartais net žiemą, praleisdavo čia, senoviškoje viloje prie Vėžlio ežero.

Šį vakarą, kaip visada, Karilė nusiyrė į savo pakrūmę. Įkėlusį irklus, mergaitė atsisėdo valtės dugne, atsirėmė suole ir įbedė akis į baltąją vilą. Ji žiūrėjo, ar vėl nepamatys ten bėgiojančio berniuko. Kaimynai pasakojo, kad tai senosios ponios anūkas iš New Yorko. Vakar Karilė matė jį buriuojant, o užvakar jis lakstė po ežerą ant sliđių paskui geltoną motorlaivį.

Nieko taip Karilė nenorėjo, kaip išmokyti slidinėti ant vandens. Bet tėtė neturėjo tokio motorlaivio, o nusiirti per ežerą pas tą nepažįstamą berniuką ir paprašyti, kad leistų paslidinėti, Karilė jokių būdu neišdrįstų! Taigi ji tik sėdėjo valtelėje, žiūrėdama į tuščią smėlio ruožą prie baltosios vilos.

Staiga mergaitė pastebėjo būrelį žmonių skubančių nuo vilos prie ežero. Jie mosavo rankomis ir rodė į vandenį. Trys iš jų šoko į geltoną motorlaivį, kiti du — į baltą ir nuburzgė ežerą. Paplūdimyje dar stoviniavo pora moterų, bet to berniuko nesimatė. Verandos durys ir langai buvo atviri. Karilei atrodė, kad ten buvo daug skubančių ir susirūpinusių žmonių.

— Kas atsitiko? — stebėjosi mergytė. — Negi paskendo tas berniukas?

Karilei pasidarė baisu. Ji įleido irklus vandenin ir jau norėjo plaukti namo, kai kažkas sučežėjo krūmuose ir trinkelėjo į valtelės šoną.

Karilė užgniaužė kvapą. Iš krūmų į ją žiūrėjo murzinas veidas, o dar murzinesnė ranka laikė nutvėrusi valtelės kraštą.

— Š-š-š! — sušnypštė nepažįstamasis, spausdamas pirštą prie lūpų. — Tik nerėk ir nebijok. Pristumk valtį arčiau krūmų!

Karilė baisiai bijojo, bet nerėkė ir klusniai pastūmė valtį. Krūmuose stovėjo berniukas, už Karilę ir didesnis, ir vyresnis. Jis visas buvo apsitaškęs žaliais mauraie, o po pažastimi spaudė rudą odinį maišiuką su blizgančiu užtrauktuku.

Vos tik valtelė sustojo, berniukas išoko ir atsigulė dugne.

— Ar neturi kuo užsiklot? — paklausė Karilė, pakėlęs galvą.

— Užsiklot? Juk šilta. . . — nustebo mergytė.

— Kalbi kvilai. Ne dėl šalčio. Kad nesimatyčiau!

Karilė pasilenkė ir, iš po suolo ištraukusi seną tėtės lietpaltį, užmetė ant berniuko.

— Tu pabėgai iš namų? — išdrįso paklausti.

— Pabėgau. Tik ne iš namų! — atsiliepė berniukas iš po lietpalčio. — Pažiūrėk skersai ežero. Ar matai ten baltą vilą? — paliepė.

— Ar... ar tu iš ten? — nustebo Karilė. — Gal tu senosios ponios anūkas?

Berniukas nustūmė lietpaltį ir atsisėdo.

— O iš kur tu žinai?

— Nežinau... Bet vakar ir užvakar mačiau ten toki, kaip tu. Jis būriavo ir slidinėjo. O šiandien jo nėra.

— Tu jį matei iš čia?

— Aha. Tik veido negalėjau įžiūrėti. Per toli. Jei turėčiau tokius didelius žiūronus, kaip tas žmogus vakar, tai...

— Koks žmogus? — staiga paklausė pabėgėlis.

— Nepažįstu. Toks su žiūronais. Vakar po pietų čia irstėsi ir žiūrėjo, kaip tas berniukas ten būriavo.

— Tai jis! Aišku, kaip diena, jis! — karščiavosi keistas Karilės svečias, paskui žvilgterėjo į vilą anapus ežero ir vėl atsigulė, užsitraukdamas lietpaltį iki kaklo.

— Dabar gerai klausyk, — paliepė jis Karilei, — ir daryk, ką sakysiu.

(BUS DAUGIAU)

PILIUS

Ritonė Jotvingytė

Senai, labai senai gyveno antinas, vardu Pilius. Jis buvo labai gražus ir narsus. Antys jį išrinko savo karalium.

Tapęs ančių valdovu, Pilius rūpinosi visais jų reikais, o ypač jam rūpėjo jaunimas.

Kiekvieną pavasarį jam buvo svarbu, kad ančiukai išmoktų gerai plaukti ir giliai panerti.

Vasarą, Pilius lankė jų lizdus ir vis ragino:

— Mokykite jaunikius skraidyt!

Antys savo valdovą mylėjo, gerbė ir jį klausė.

— Uolus jis, — džiaugėsi senesnės antys.

— Puikus skrajūnas! — gėrėjosi jauni antinai.

Bet, buvo ir viena negerovė. Pilius buvo staigaus būdo. Greit pyko. Žiūrėk, jau ir bara už ką nors! Arba, ims ir nubaus už kokį nieką. Jis ir keikė kai kada. . .

Vieną rudenį, kai antys susirinko į Žuvinto ežerą, Pilius tarė:

— Išpustykite sparnus! Kai prasidės šalnos, skrisime į dausas!

— Į dausas! Į dausas! — džiaugėsi antys.

Jos rėkė, nardė ir plasnojo sparnais. Tik viena, kurios plunksnos buvo visai baltos ir kuri buvo drąsesnė nei kitos, kratė galvą ir kalbėjo:

— Į dausas? Ko? Čia gimėme ir augom. Čia mūsų lizdai...

Bematant susidarė gerokas būrys tokių, kurios jai pritarė. Tai, ką galvoja, jos pranešė savo karaliui. Nuplaukė ir pasakė:

— Nenorim dausų!

— Nenorit dausų?

— Ne! — atsakė jos.

Pilius supyko.

— Kad jūs užkimtumėt! — pasakė jis.

Vos tik ištarė tuos žodžius, ežere rados tyla. Pilius nusigando. Jis suprato, kas įvyko...

— Prakeikiau ančių balsus! Kas bus? Kas bus? Kaip dabar aš jas valdysiu! — ulbėjo nusiminęs.

Nelaimė buvo tikrai didelė. Pilius, kiek kartų pyko, tiek kartų ką nors pamiršo! Ir dabar, jis visai negalėjo prisiminti žodžio, kurį ištarus, antys vėl imtų kalbėti.

— O jei ir prisiminčiau! Tai kas iš to!

Pilius žinojo, kad tą žodį reikia tarti labai garsiai. Taip garsiai, kad nuo putino, kuris auga už devynių upių, nukristų visi lapai. O Pilius, kaip ir visos antys, dabar tik šnabždėjo. Ir jis buvo užkimęs.

— Labai, labai liūdna! — nutarė jis ir klestelėjo du kartu sparnais.

Pilius buvo tikras, kad iš visų valdovų, tik jis vienas toks nelaimingas. Jam pasidarė graudu.

Ančių papročiu, Pilius padėjo galvą ant nugaros ir ėmė verkti. Ašaros iš jo karališkų akių tekėjo upeliais. . .

— Netinka, kad tave verkiantį matytų! — įspėjo Pilių jo draugas, kurį visi vadino Gaigalu.

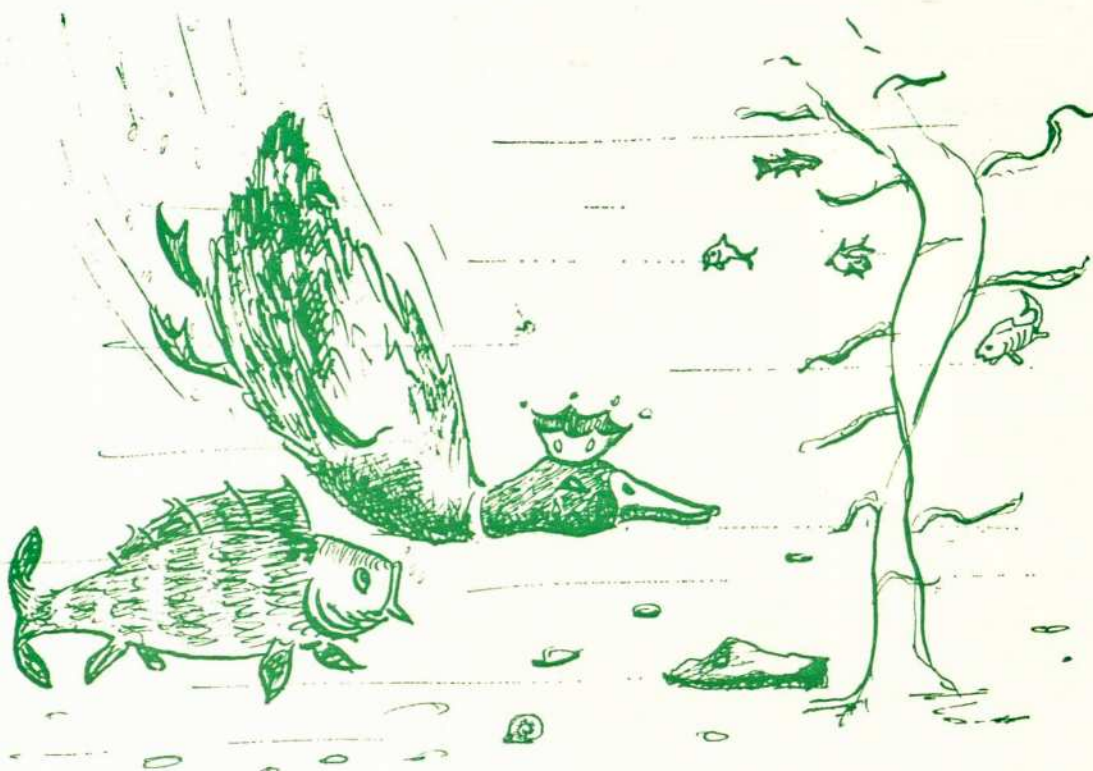
— Nerk, valdove, ežeran. Ten ašaras išliesi, raudas išraudosi. . .

— Gerai sakai, — tarė Pilius ir panėrė. Virš vandens matėsi tik jo uodega.

Panėręs, Pilius turkė vandenį. Jis buvo tikras, kad niekas jo nei mato, nei girdi. . .

Bet, kur tau! Tuoį prisistatė ešerys. Pasisukinėjo, panardė ir pažiūrėjo į antino akis.

— Aš pirmą kartą matau verkiančią antį! — nustebo jis.

Ešerys buvo smalsus. Priplaukė prie pat antino ir paklausė:

— Ar tu Pilius?

— Taip. Aš Pilius! O ką?

— Nieko!

Ešerys nustebo. Net prasižiojo. Bet neilgam. Jis tuoį ir vėl:

— O kodėl tu taip giliai, Piliau?

Pilius tylėjo. Jis norėjo, kad ešerys pasitrauktų. Jam buvo graudu ir jis norėjo būti vienas.

Bet ešerys išūlus:

— Tai kas, kad tu karalius! Aš tau vistiek pasakysiu!

— Tu, man? Pasakysi? Ką?

— Tu perdrąsus, Piliau! Ot, ką aš tau pasakysiu!

— O tu baisiai įkyrus, — pyko antinas.

Bet ešerys savo ir gana!

— Jei manęs neklausysi, tau vėžys tik cakt ir nugnybs snapą!

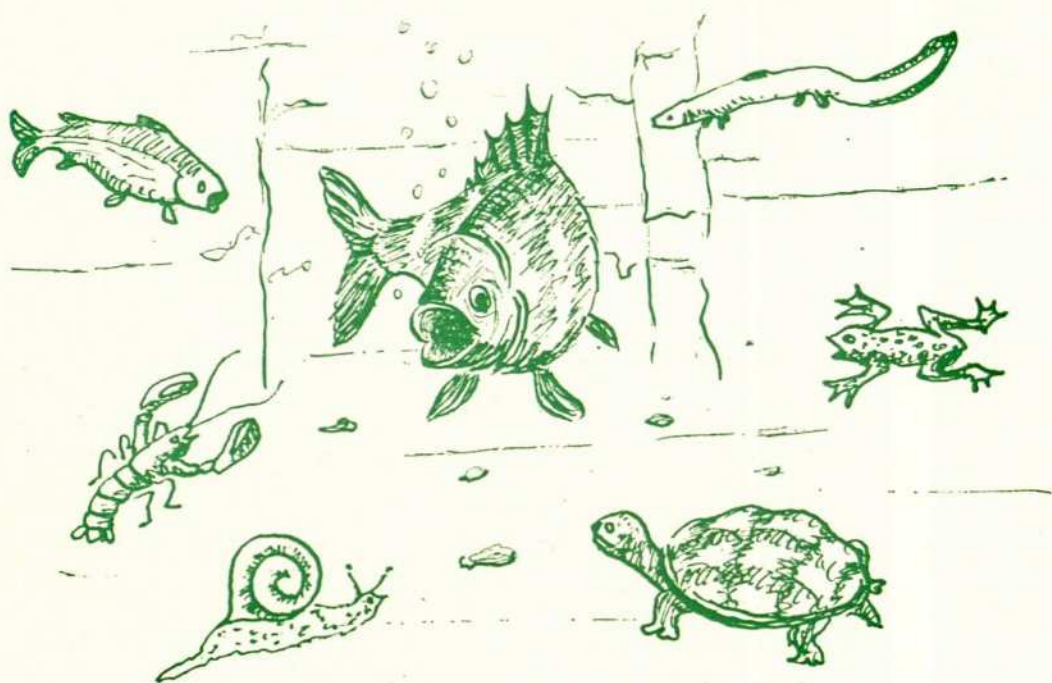
Pilius neatsakė. Tik vis garsiau ir garsiau turkė vandenį.

Ešerys suprato, kad laikas mauti šalin... Suglaudė pelekus ir spruko į kitą ežero pusę.

Čia sutikęs kurią žuvį, ar įkišęs galvą vėžio olon, ešerys berte bėrė:

— Ar girdėjai? Pilius ir visos jo antys užkimo. Neiškalba! Nubaustas už pyktyje pasakytą žodį...

— Tikrai?

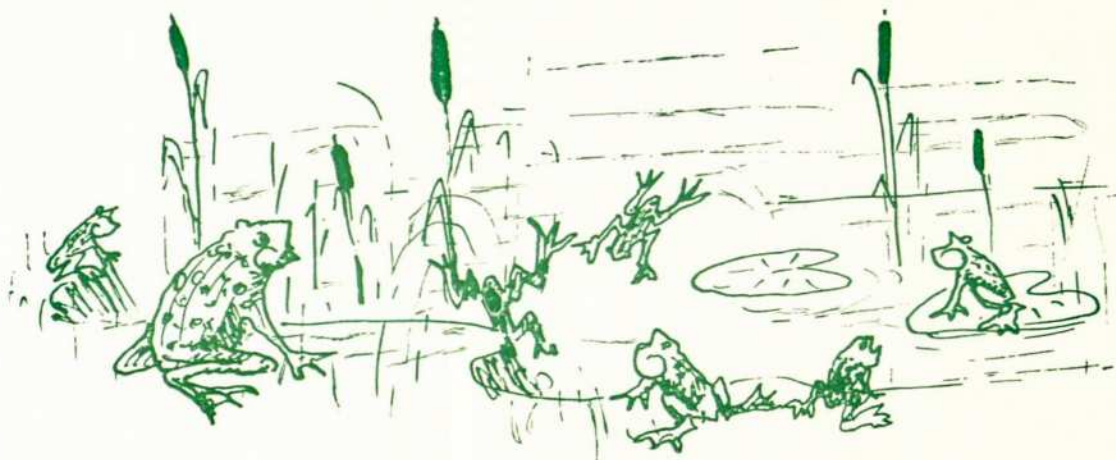

— Tikrai! Visa antija tik šnabžda.

Tuoju žuvys, vėžiai, sraigės ir net vėžlys naujieną sužinojo.

Bet nelaime, kurią ištiko antys, džiaugėsi tik varlės. Jos šokinėjo ir gurklius išpūtę kurkė:

— Ot, gerai! Ot, gerai! Bent kartą ir plačiasnapės bėdon pakliuvo!

Iš varlių niekas to nelaukė...

— Tai nedraugiška! — pasakė vandens vištelė ir kaukštelėjo vienos varlės nugaron.

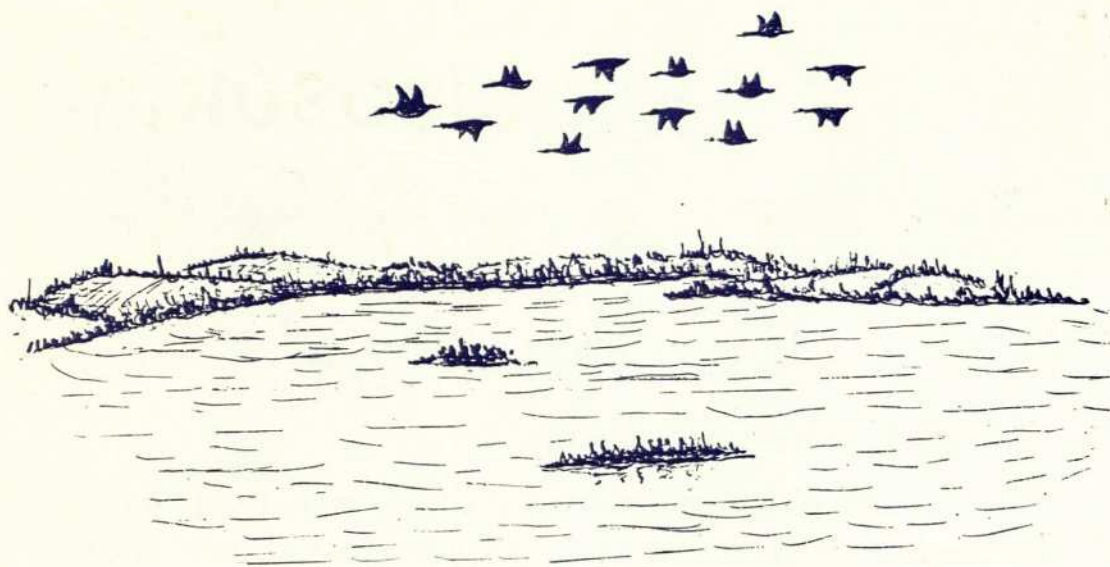
Bet varlės nenurimo. Jos sumerkė kojas į ežerą ir kurkė iki pat ryto...

Nuo tų įvykių praėjo kelios dienos. Pasidarė vėsu.

Vieną rytą švendrės čežėjo labiau nei visada...

Pilius pakilo skristi į dausas. Jis ištiesė kaklą ir, modamas plačiais sparnais, pasuko pietų pusėn.

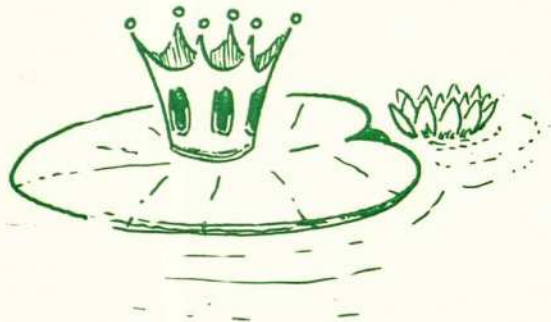
Paskui Pilių išskrido ir visos Žuvinto antys.

Pavasari, kai grįžo atgal, jos Piliaus savo karaliumi jau neberinko.

— Pykstame už prarastus balsus, — pasakė jos ir liepė nusiimti karališką vainiką.

Nuo to laiko Piliaus niekas nematė.

Uolus — darbštus, rūpestingai atliekąs darbus.

Išpustyti — sutvarkyti, paruošti, papuošti.

Ulbėti — guostis, skūstis.

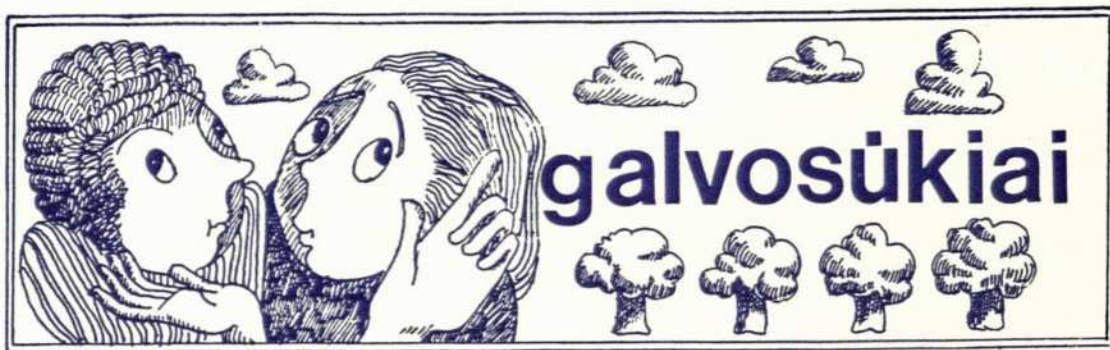
Rauda — verksmas, sakant žodžius.

Turkti — pliurpti snapu vandenį.

Kaukštelėti — lengvai suduoti.

Čežėti — šlamėti (kaip sausi lapai).

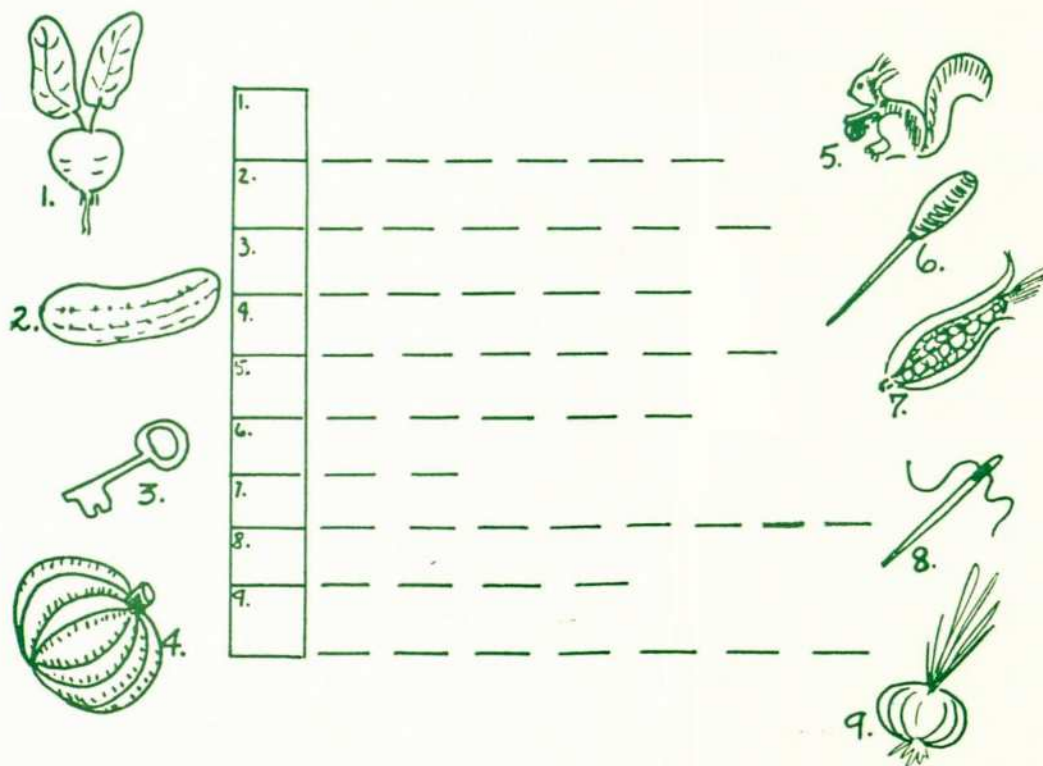
Švendrės — drėgnose vietose (balose, prie vandens) augančios aukštos žolės.

paruošė Ada Abromaitienė

I. ATSPĖK SLAPTĄ ŽODĮ

Skersai įrašyk pavadinimus daiktų, parodytų paveiksluose. Jei teisingai įrašysi, išilgai gausi slaptą žodį.

Kurie iš paveiksluose parodytų daiktų yra —
daržovės:
įrankiai:
gyvuliukai:

II. KIEK IR KUR?

Padėk Elytei suskaičiuoti voverytes.

Kur voverytė tupi?

Voverytė tupi ant t.....

Voverytė tupi ant k.....

Voverytė tupi ant š.....

Voverytė tupi žemės.

Voverytė tupi eglės.

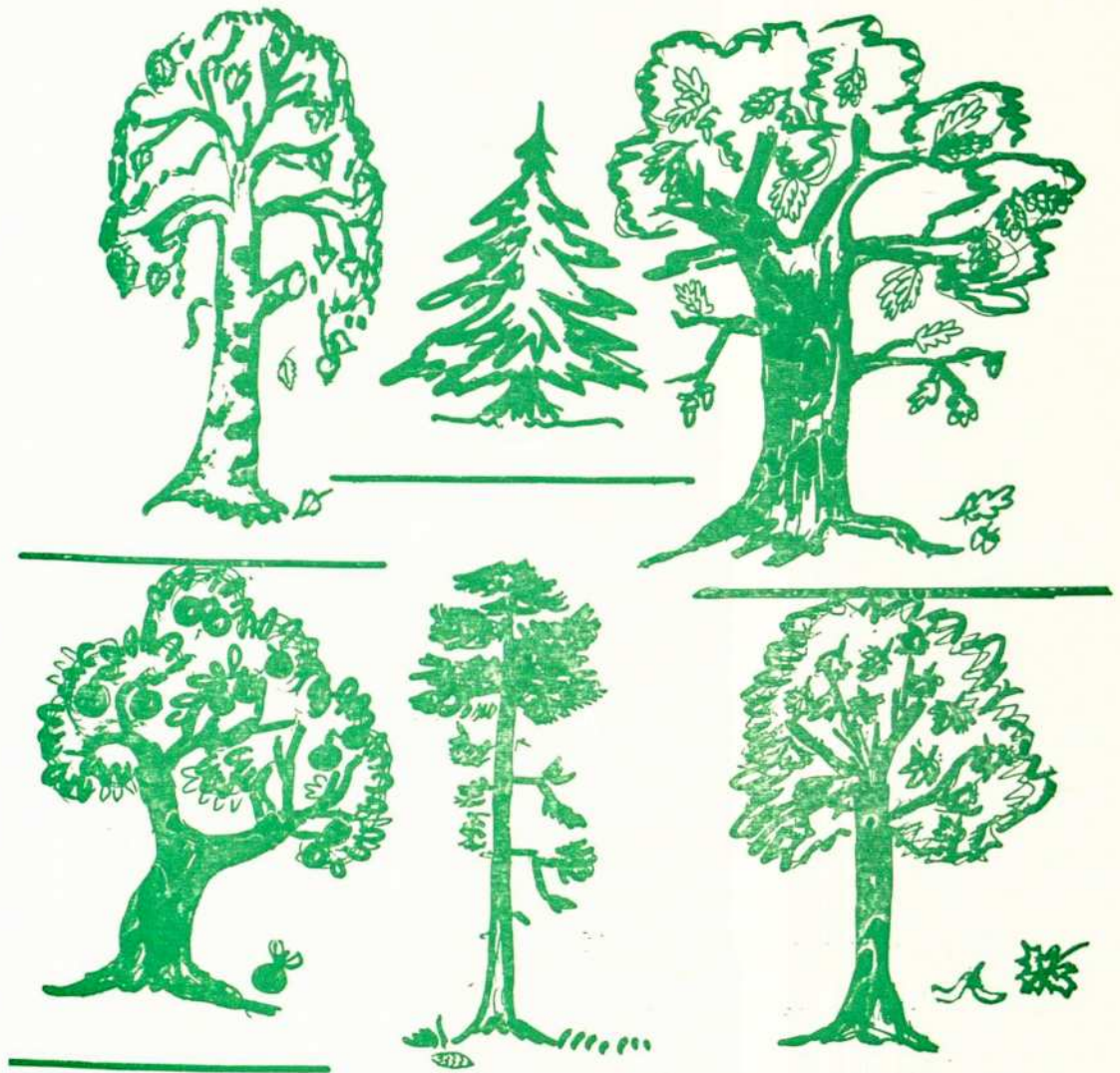
Voverytė tupi po m.....

Voverytė tupi medžio d.....

III. MEDŽIAI

Įrašyk medžių vardus:

pušis, obelis, beržas, klevas, ąžuolas, eglė

1. Kurie iš šių medžių yra spygliuočiai?
2. Kurie iš šių medžių yra lapuočiai?
3. Kurie iš šių medžių yra vaismedžiai?
4. Kuris medis tau labiausiai patinka?

IV. DAUG KO? Įrašyk teisingus žodžius.

vienas klevas daug -----

vienas kaštanas daug -----

vienas ąžuolas daug -----

 beržas la ---

 ąžuolas la ---

 klapas

 ka --- la ---

du   ----- la ---

du   ----- la ---

Namas turi daug -----

Darželyje auga daug -----

Pintinėje yra daug -----

Miške auga daug -----

Avilyje yra daug -----

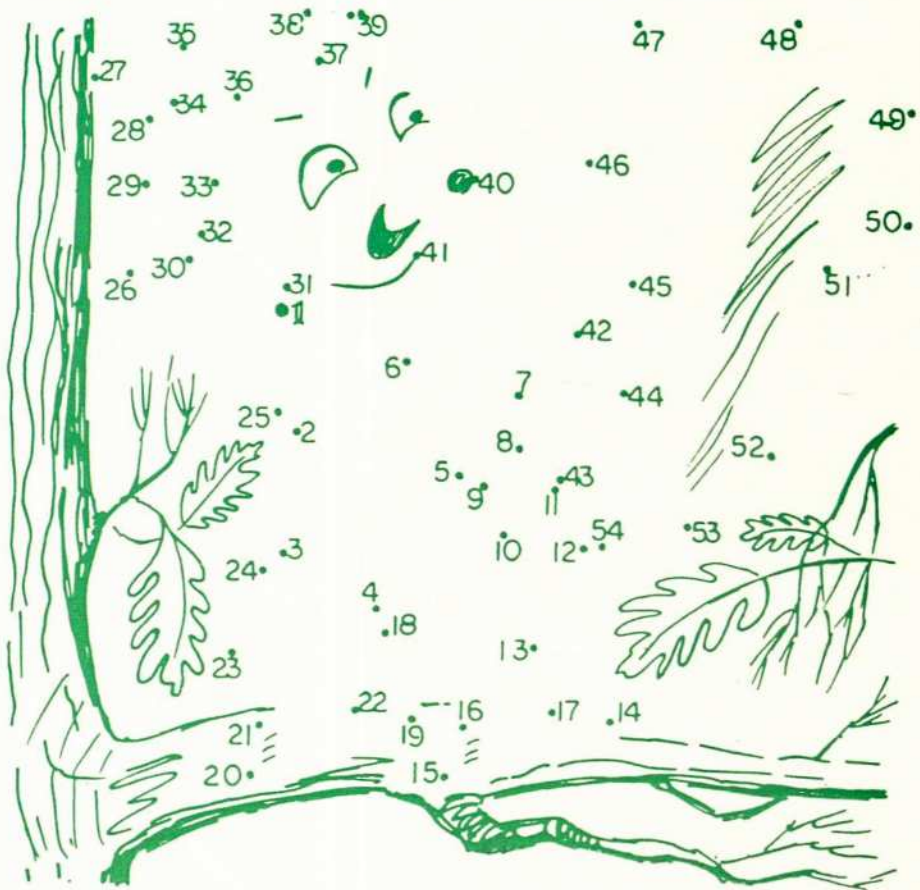
Ramona turi daug -----

Višta turi daug -----

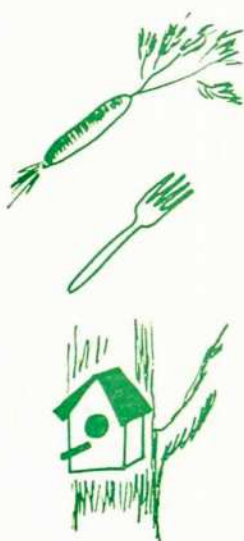

V. SPĖK KAS? Sujunk taškus ir sužinosi.

VI. SPĖK KUR GYVENA laukiniai žvėriukai?

Jei skersai įrašysi teisingus žodžius, išilgai gausi vietą, kur gyvena laukiniai žvėriukai.

1.		O				
2.	N			L		
3.			K		Ė	
4.	R				Š	
5.			T			
6.			Y			

LAUKIU DRAUGŲ

Ona Saulaitienė

Nenoriu eiti toli iš namų, nes neužilgo turėtų grįžti sakaliukai.

Kad jie grįš, tikrai žinau. Prieš kelias savaites patinukas atskrido iš pietų. Patikrino, ar niekas nepasikeitė nuo pereinamo rudens.

Pažvelgiau pro langą ir pamačiau medyje tupintį sakaliuką. Jis ilsėjosi. Turėjo būti labai pavargęs, nes nusileido arti namų. Paprastai jis taip arti nesirodo. Jis laukinis paukštis, išdidus.

Tai buvo šalta kovo mėnesio diena. Sakaliukas tupėjo kleve, ir jo gražios plunksnos švietė saulėje. Koks jis gražus! Tikrai, labai dailus paukštis. Viršugalvis, sprandas ir nugara rausvai rudi. Rausvai ruda ir uodega, bet jos galas papuoštas plačia juoda juosta su baltu kraščiuku. Ilgi, smailūs sparnai melsvai pilki. Ir plunksnos aplink rausvą viršugalvį melsvai pilkos. Gerklė ir apačia gelsva, išilgai išmarginta. Šviesūs žandai turi du tamsius dryžus. Nugara ir sparnai irgi išrašyti smulkiais, tamsiais raštais. Snapas žalsvas, riestas. Kojos — geltonos, o nagai aštrūs, vai, aštrūs!

Sakaliukas nėra didelis paukštis. Maždaug tokio didumo, kaip raudongurklis (Robin). Jis lyg kuprotas, panašiai, kaip vanagas.

Apuokas, kuris žiemą gyveno dideliame inkile klevo medyje, jau nuskrido į mišką. Ištuštėjęs butas laukia naujo gyventojų. Ten tuoj įsikraustys margas sakaliukas ir jo patelė — rausvai ruda su tamsiais dryžais.

Kiti paukščiai labai bijo vanagų, bet sakaliukų nesibaido. Atrodo, kad jie žino, kad sakaliukai jų nedraskys. Didieji sakalai, tai būtų pavojingi paukščiukams. Bet šie minta vabzdžiais, kurie yra kenksmingi. Jie lesa žiogus, svirplius, driežus, mažus graužikus, gyvates.

Pagaliau, sulaukia! Šiandien abu sakaliukai atskrido, linksmai šaukdami: "Kili, kili, kili!"

Iš labai, labai aukštai patinėlis nusileido į savo medį. Tiesiog krito iš dangaus. Jis nėrė suglaudęs sparnus — kaip bombonešis. Maniau, kad atsitrenks į žemę ir žus. Bet ne! Jis išskėtė sparnus ir vėl pakilo.

Jis vis suko aplinkui. Klykė ir sklandė, išskėstais sparnais lengvai laikydamasis ore.

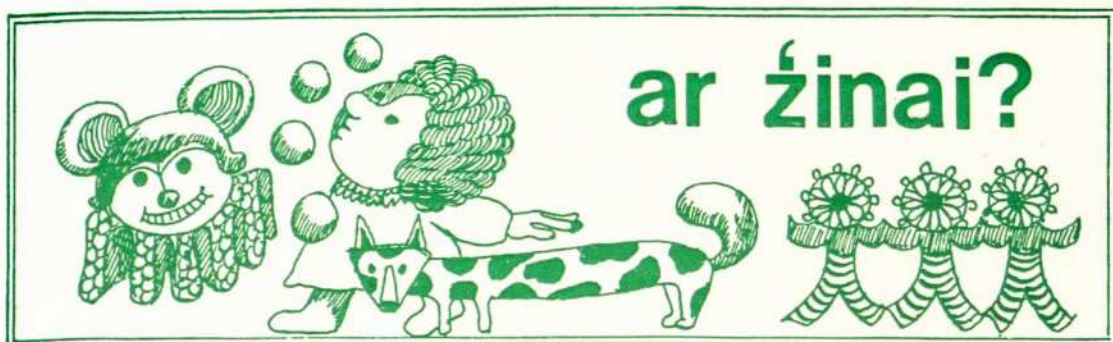
Praverčiau langą pasižiūrėti. Ir aš sušukau: "Kili, kili, kili!" Norėjau pasveikinti, bet nežinau, ar jis suprato.

Neužilgo inkile atsiras kiaušinių. Paskui pasirodys jaunikliai. Juokingi jie!.. Taškuotais, raštuotais veidais paukščiukai. Tupės jie ant medžio šakos, ir aš išeisiu susipažinti. O jie, nustebe, didelėm akytėm žiūrės į mane — į tokį keistą sutvėrimą...

Bet, turėsiu būti atsargi. Tėveliai, pamatę mane arti mažųjų, labai jaudinsis. Klyks ir suks ratu man virš galvos. Gal net taikys pulti mane iš viršaus...

Man bus linksma ir smagu, nes aš nenoriu jiems blogo. Linkiu, kad jie laimingi gyventų sau dideliame kleve.

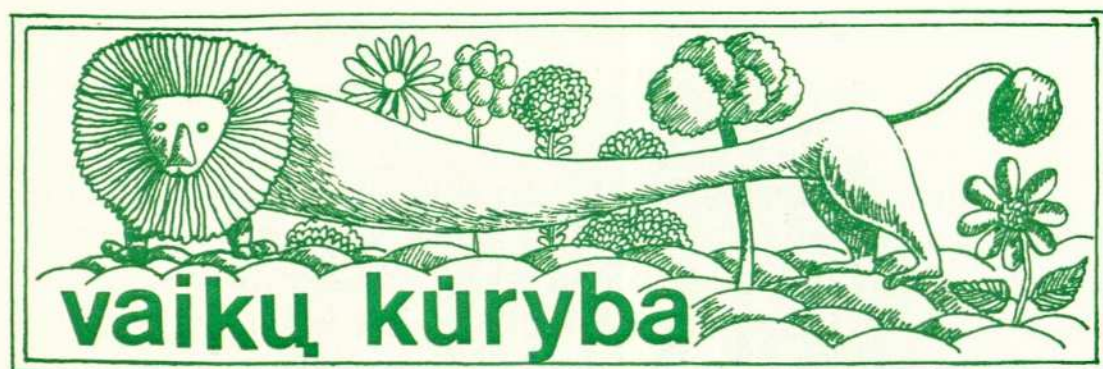

KAS ĮVYKO BALANDŽIO MĖNESĮ

paruošė Vytautas Abromaitis

- 1470 Popiežius Paulius II paskelbė, kad Šventieji Metai bus kas 25 metai.
- 1713 Britai įsitvirtino Gibraltaro pusiasalyje ir tuo pačiu Viduržemio jūroje.
- 1752 B. Franklin nuleido elektrą iš debesų aitvaro pagalba.
- 1814 Prancūzijoje Napoleonas buvo priverstas atsisakyti sosto.
- 1833 Mirė poetas kun. A. Strazdelis (g. 1763). Jis parašė *Pulkim ant kelių*.
- 1861 Amerikoje James Allen pirmasis pakilo į orą balionu.
Amerikoje civilinio karo pradžia — konfederantai puolė Fort Sumter.
- 1865 Gen. Lee pasidavė generolui Grant prie Appotomax.
J. Wilkes Booth nušovė Amerikos prezidentą Abraham Lincoln.
- 1879 Bulgarija atsiskyrė nuo Turkijos ir pasiskelbė nepriklausoma valstybe.
- 1886 Niujorke lietuviai susirinko tartis lietuviško laikraščio reikalu.
- 1896 Graikijoje (Atėnuose) prasidėjo pirmoji tarptautinė olimpiada.
- 1898 Jungtinės Amerikos Valstybės paskelbė karą Ispanijai.
- 1901 New York State įvesta automobilių registracija (užregistruota 954).
- 1904 Lietuvoje nuimtas draudimas knygoms su lotyniškais raidėmis.
- 1906 San Francisco miestas sugriautas milžiniško žemės drebėjimo.
- 1909 R.E. Perry iškėlė JAV vėliavą Šiaurės ašigalyje.
- 1912 Atlanto vandenyne nuskendo "Titanic"; žuvo 1502 žmonės.
- 1913 Lawrence, Mass., įsteigta *Lietuvos Vyčių* organizacija.
- 1917 Prez. W. Wilson paskelbė Amerikos įstojimą į karą alijantų pusėje.
- 1923 Lenkija prisijungė Vilniaus kraštą ir pavadino jį Litwa Srodkowa.
- 1940 Vokiečių kariniai daliniai išsikėlė Norvegijoje.
- 1942 JAV lėktuvai (vad. Doolittle) subombardavo Tokijo miestą.
- 1944 Amerikoje įsteigtas BALFas — šalpos organizacija.
- 1945 Amerikiečių kariniai daliniai išlipo Okinawoje.
Mirus JAV prez. Rooseveltui valdymą perėmė prez. Trumanas.
Italijoje nužudytas diktatorius Benito Mussolini.
- 1949 Airija galutinai atsiskyrė nuo Didžiosios Britanijos.

SVARBŪS ĮVYKIAI

MANO PIRMOJI KOMUNIJA

Kas valgo mano Kūną ir geria mano Kraują,
tas turi amžinąjį gyvenimą,
ir aš prikelsiu jį paskutinę dieną.

*Jonas Mockus,
Toronto, Canada*

* * *

Aš mačiau, kaip Grandinėlė šoko "Kregždele".

*Baltija Udrytė, 7 m.
Jackson, Michigan*

KO AŠ BIJOJAU...

Rašo K. Donelaičio lit. mokyklos mokiniai

Kai buvau mažas, man nepatiko miegoti tamsoje. Kur nors turėjo degti šviesa. Aš bijojau, kad kažkas iš tamsos ateis ir ką pavogs, o mane nužudys... Mano mama uždegdavo šviesą rūbinėje ir pradarydavo duris. Man taip labai patikdavo ir aš greitai užmigdavau. Dabar jau esu didelis vyras ir nieko nebijau!

Bronius Fabijonas

Vieną dieną, kai aš buvau pas savo draugę, jos tėvai išvažiavo ir mudvi pasilikome vienos. Staiga išgirdome, kad kažkas vaikščioja... Mes manėm, kad kas įėjo į namus. Pradžioje negalėjom net pajudėti, bet paskui įsidrąsinome, prislinkome prie telefono ir paskambinome mano draugės mamai. Kai ji grįžo, sužinojome, kad ten buvo tik voveraitė ant stogo...

Rūta Lesniauskaitė

Vieną dieną mes važiavome į krautuves. Aš žiūrėjau pro langą, o tėtis vairavo. Staiga viena mašina susidūrė su kita. Aš labai išsigandau. Abidvi mašinos labai susidaužė. Mes negalėjome pravažiuoti. Greitai atvažiavo policija ir greitoji pagalba.

Man buvo baisu, bet kartu ir įdomu matyti tą nelaimę.

Adomas Didžbalis

KATĖS

Naminių kačių kilmės vieta yra EGIPTAS; laikas — maždaug prieš 4000 metų. Egipte žmonės kates net garbindavo.

Šiandien esama daug įvairių rūšių kačių. Jos beveik visos labai mielos. Turi ilgus ūsus, dideles akis — dažniausiai žalias ar geltonas — jautrias ausis ir ilgokas uodegas. Kačių kojų nagai stiprūs ir aštrūs, tačiau kojų padai yra minkšti.

Kačių kūną dengia plaukai; kai kurių rūšių katės turi ilgus plaukus, o kitos — trumpus. Plaukų spalva įvairi: balta, juoda, pilka, ruda, raina ar taškuota.

Daugelis žmonių mėgsta kates, jas laiko dėl įvairių priežasčių. Suaugusios katės yra labai gudrios, bet jauni kačiukai kvaili ir išdykę. Smagu juos stebėti. Ūkininkai kates laiko, nes jos gaudo peles. Kartais katės papiauna ir mažus, naminius paukščiukus. Žmonės, kurie mėgsta paukščius, nemėgsta kačių.

Kačių giminei priklauso ir plėšrūs žvėrys kaip tigrai, liūtai ir t.t. Esu girdėjusi daug pasakų ir legendų apie kates. Aš jas mėgstu.

*Rima Radžiūtė
S. Kudirkos lit. mokykla
Ottawa, Canada*

KELIONĖ Į PRAEITĮ

Mūsų šeima važiavo į New Mexico atostogauti. Pakeliui sustojome vienoje gazolino stotelėje prisipilti gazolino ir paklausti kelio. Senukas išėjo iš namelio ir paklausė tėvelio, kiek gazolino jis norėjo. Tėvelis norėjo sužinoti, kaip greičiau galima nuvažiuoti į New Mexico. Senukas pasakė, ir mes vėl išvažiavome.

Po kiek laiko pasiekėm seną, dulkėtą keliuką. Tėtis ten ir įsuko, nes tas senukas buvo taip nurodęs. Mes važiavome gerą galą tuo keliu, kol pradėjome just, kad esame paklydę. Staiga sesutė pasakė, kad ji mato indėnus jojant ant arklių ten už medžių. Tėvelis, mamytė ir aš pradėjome juoktis. Mes netikėjome, ką sesutė sakė. Tuomet aš pamačiau, kad ji kalbėjo teisybę. Vienas indėnas laikė rankoje didelį šautuvą. Iš kitos pusės kelio, iš miško, pamatėme atjojančius kaubojus. Indėnai ir kaubojai buvo apsirengę, kaip senais laikais. Kaubojai išsitraukė savo šautuvus ir pradėjo šaudyti į indėnus. Daugiau indėnų išlindo iš krūmų ir pradėjo šaudyti į kaubojus. Buvo tikras karas. Mes ne juokais išsigandome. Tėvelis skubiai apsuko mašiną atgal, į tą pusę, kur anoji gazolino stotelė buvo. Mes išvažiavome iš to apdulkėjusio kelio ir suradome kelią, kuriuo mums reikėjo važiuoti. Visi mes susitarėm niekam nesakyti, ką matėme, nes niekas mumis netikėtų. Tai buvo mūsų netikėta kelionė į praeitį...

Saulius Cibas

ŽYGIS

Leonardas Žitkevičius

Kaip gražiai mes atsistojom —
Žemyn rankom, aukštyn kojom!
Opa opa per girelę —
Kiškiai piškiai, duokit kelią!

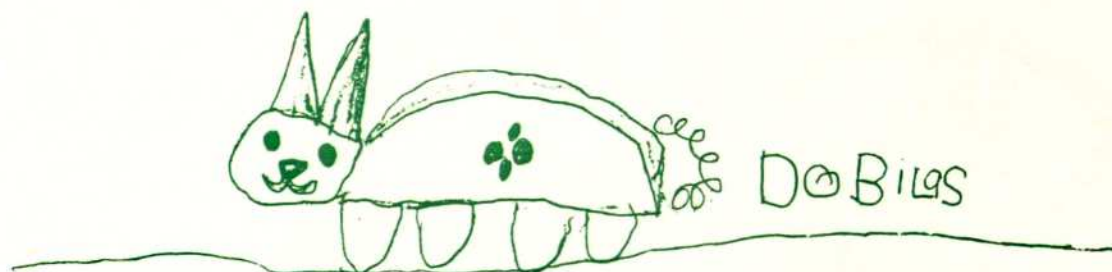
Ar už spyglio mes užkliuvom?
Žingsnį žengėm ir — nugriuvom!
Opa opa, oja oja —
Gal pakišo kiškis koją?

PAVEIKSLŲ paroda

DAINIUS iš Lietuvos

RIESTOS
PLUNKSNOS
DANGU ŠLUOJA –
PAGYRŪNAS ATKRYPUOJA.

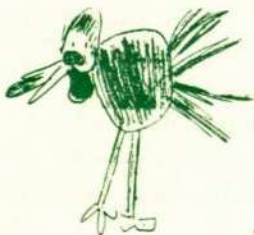
Lina Paulionytė

TORONTO MAIRONIO MOKYKLOS

I-mo skyriaus mokinių piešiniai.

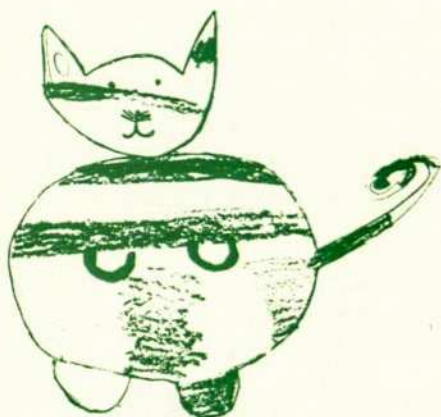
Šuniukas sako: au-au
Lydia Pranaitytė

Šuniukas ir gaidys
Aras Biziliauskas

Indrė Viskontaitė

Katė sako: miau.
Brigita Šlekytė

Gaidys sako: Ka-ka-rie-kū.
Gilbert Gagné

LINKSMIAU

Jonas: Ar parašei tėvams, kaip tau patinka čia mokytis?

Tomas: Parašiau štai kaip: Mieli tėveliai, mūsų mokykloje yra 480 berniukų. Aš būčiau labai laimingas, jei būtų 479!

Jurgelis: Močiute, kam reikalingi akiniai?

Močiutė: Jie viską padidina, kad geriau matyčiau.

Jurgelis: Ot gerai! Močiute, prašau užsidėti akinius ir man atpiauti gabalą torto.

Sūnus: Tėveli, prašau man duoti pinigų. Man labai reikia!

Tėvas: Gerai, jei atsakysi į vieną klausimą.

Sūnus: Į kokį?

Tėvas: Kiek lapų turi medis mūsų kieme?

Sūnus: Tris tūkstančius du šimtus keturiasdešimt penkis.

Tėvas: O iš kur tu žinai?

Sūnus: Tėveli, tai jau antras klausimas. Tu sakei, kad tik į vieną turiu atsakyti!

Nervinga moteriškė: Kas atsitiktų, jei mūsų laivas susidurtų su ledo kalnu?

Laivo kapitonas: Kalnas stovėtų, kaip visada!

Motina: Na, Juozuk, ką šiandien išmokai mokykloje?

Juozukas: Nieko mamyte. Tokia moteris norėjo žinoti, kaip rašyti žodį "katė". Aš jai pasakiau...

Mama: Rimute, aš maniau, kad tu šunų nebijai. Kodėl tu taip laikais man už rankos?

Rima: Aš to šuns nebijau, bet man atrodo, kad jis to nežino...

Vienas mokslininkas kartą vėlai grįžo namo. Tą vakarą labai lijo. Grįžęs, jis atsargiai paguldė savo lietsargį į lovą, o pats atsistojo į kampą išdžiūti.

Mokytoja: Gerai, vaikučiai, dabar žinosite, kaip reikia sudėti skaičius ir kaip atimti. Ar yra klausimų?

Algis: Taip. Kur skaičiai dingsta, kai lentą nutrinat?

Tikybės mokytoja: Mes turime būti labai geri, nes kai nueisime į dangų, Dievulis mums atlygins. Ar kas gali man pasakyti, kas gaus didžiausią karūną danguje?

Genutis: Aš manau, kad tas, kuris turi didžiausią galvą!

Mokytojas: Onute, kaip sakome "žmogus" daugiskaitoje?

Onutė: Žmonės.

Mokytojas: Teisingai. O "vaikas"?

Onutė: Dvynukai?...

Motina: Tėvai, pažiūrėk, ar Simutis nebijo griaustinio.

Tėvas: Ne, nebijo. Jis ką tik manęs paklausė, kas taip garsiai televiziją užstatė, ir vėl užmigo.